

РЕШЕНИЕ

№ 7740

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7391** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ от М. Р. Т. от [населено място], чрез процесуален представител адв.Т.Я. от САК, срещу Министерството на вътрешните работи /МВР/ за присъждането на 15 000 лв. неимуществени вреди, претърпени в резултат на неправомерни действия от страна на министъра на вътрешните работи във връзка с проведено спрямо ищеца в качеството му на началник сектор „Пътна полиция” при отдел „Охранителна полиция” към Областна дирекция на МВР-П. дисциплинарно производство по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

В исквата молба се излагат твърдения, че със Заповед № К-5813/08.06.2011 г. срещу ищеца – началник сектор „Пътна полиция” при отдел „Охранителна полиция” към Областна дирекция на МВР-П., държавен служител, категория „В”, е образувано дисциплинарно производство по чл.230, ал.1, т.1 отЗМВР. Със заповед на Министъра на вътрешните работи ищецът бил временно отстранен от длъжност за повече от четири месеца, след което е възстановен отново на работа, тъй като дисциплинарното производство срещу него е прекратено, със заповед № К-10047/06.10.2011г. поради липса на достатъчно доказателства за извършено дисциплинарно нарушение. Отстраняването му от работа било разгласено по заповед на Министъра на вътрешните работи. Самият министър Ц. Ц. дал интервю по всички информационни

каналите. Отстраняването от длъжност било отразено в националните и местни медии. Ищецът претендира, че актът на министъра на вътрешните работи, с който е отстранен от длъжност, е неправомерен, а самото дисциплинарно производство е образувано без да са налице фактически и правни основания за това. В резултат на тези действия на министъра на вътрешните работи, публичността на случая, оповестяването на непотвърдени факти и данни, поставяйки под съмнение професионализма му, уронвайки престижа и достойнството му и злепоставяйки го пред близките, ищецът получил психически травми, общ здравословен дискомфорт, бил злепоставен пред цялата българска общественост. За тези претърпени неимуществени вреди претендира обезщетение в размер на 15 000 лв. В производството ищецът се представлява от представители по пълномощие адв. Т.Я. и адв. Р.Д., които представят писмени бележки. Претендира се присъждане на разноските по делото.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба от ответника чрез процесуалния си представител с.юрк.Ан.У., в който се заявява, че ответникът оспорва иска по основание и размер. Релевира се довод за недопустимост на иска, тъй като заповедта за отстраняване от работа не представлява административен акт, а волеизявление на дисциплинарно наказващ орган.

Ответникът-министерство на вътрешните работи, чрез пълномощника юрк.У., поддържа недопустимост на производството. При условията на евентуалност, развива съображения за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и представя писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на иска.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед № К-5813/08.06.2011 г. на министъра на вътрешните работи срещу ищеца – главен инспектор - началник сектор „Пътна полиция” при отдел „Охранителна полиция” към Областна дирекция на МВР-П. е образувано дисциплинарно производство по чл.130, ал.1, т.1 ЗМВР. Със същата заповед на основание чл.234, ал.1, т.2 ЗМВР ищецът е отстранен временно от заеманата от него длъжност. От представените по делото копия от медийни издания се установява, че във в. ”А.”, в. „Днес” и сайтовете на „Д.” и „Б.” са публикувани съобщения за отстраняването на ищеца от длъжност. Не са представени доказателства за дадено от министъра телевизионно интервю във връзка с отстраняването от длъжност на ищеца. Със Заповед № К-10047/06.10.2011 г. дисциплинарното производство е прекратено поради липса на достатъчно доказателства за извършено дисциплинарно нарушение и ищецът е възстановен на заеманата от него длъжност.

По делото са събрани гласни доказателства - разпитани са двама свидетели, посочени от ищеца. Свид. Д.Г. заявява, че от медиите научила през лятото на 2011 г. за отстраняването на ищеца от длъжност. Синът на ищеца й казал, че на баща му било неудобно да се среща с хората. Имало и подмятания между гражданите по улиците „...какъв мошеник излезе, престъпник”. Свидетелката не може да каже точно от какво се е чувствал така ищецът. Свид.Вл.Д. е бивш колега на ищеца. На другия ден след отстраняването срещнал ищеца, той бил унил, притеснен. Споделил му, че няма вина. Свидетелят заявява, че целия град бил гръмнал с новината за отстраняването на Т.. В последващи срещи със свидетеля ищецът бил свит, умърлушен, без

самочувствие, ръцете му треперели. Случаят бил изнесен и по телевизията.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск по чл. 203 АПК вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е процесуално допустим. Следва да бъде разгледан по същество, като подсъден на Административен съд София град, на основание чл. 128, ал.1, т. 5 от АПК, предвид че се претендират вреди в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица-министърът на вътрешните работи, които се установяват от съда, пред който е предявен иска за обезщетение - чл. 204, ал. 4 АПК . Предявен е срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 от АПК, Министерство на вътрешните работи на РБ – юридическо лице на бюджетна издръжка, към чиято административна структура принадлежи органа, за който се твърди че е извършил незаконосъобразните действия, от които се претендират вредите.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за неоснователен.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност.

Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод на административна дейност; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Претенцията на ищеца се основава на първо място на неправомерността на заповедта за отстраняването му от длъжност. Не се спори, че със заповед № К-5813/08.06.2011г. на министъра на вътрешните работи срещу ищеца е образувано дисциплинарно производство по чл.230 ЗМВР, като със същата заповед ищецът е отстранен временно от заеманата длъжност. Съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, в предписаните от закона форма и съдържание. Правилно е приложен и материалния закон – чл.234, ал.1, т.2 ЗМВР Съгласно тази законова норма на административния орган е предоставено правото на преценка по целесъобразност при наличието на дисциплинарно производство по чл.230 ЗМВР дали да отстрани временно от длъжност държавния служител. Следователно не са налице предпоставките за прогласяването на нищожността на цитираната заповед. От друга страна заповедта за временно отстраняване от длъжност по чл.234, ал.1 ЗМВР подлежи на съдебен контрол. По делото няма данни тази

заповед да е обжалвана или отменена от съда, следователно е влязла в законна сила. От горното следва, че не е налице първата предпоставка за търсене на отговорност по реда на чл.1,ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред.

На следващо място претенцията на ищеца, основаваща се на заповед на министъра на вътрешните работи за тиражиране на информацията по случая в електронните медии е неоснователна. По делото не е представена заповед със соченото от ищеца съдържание, нито са събрани други доказателства за наличието на такава, поради което съдът приема, че заповед за разгласяване чрез електронните медии на отстраняването на ищеца от длъжност не е издавана.

Неоснователна е и претенцията на ищеца за претърпени вреди в резултат на неправомерни действия на министъра на вътрешните работи. В обстоятелствената част на исковата молба като такива действия е посочено даването на телевизионно интервю от министър Ц.. На първо място по делото не са представени никакви доказателства в тази насока. На второ място не всяко действие на длъжностно лице обосновава отговорност по реда на чл.1, ал.1от ЗОДОВ. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК, под действия и бездействия се има предвид фактически действия и бездействия, които административният орган или длъжностните лица са длъжни да извършат по силата на нормативен акт. Следователно под "действие", съответно "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено, или неизвършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а негова физическа изява, но не произволна, а в изпълнение, или съответно неизпълнение, на определена нормативна разпоредба. В чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ е посочен обхватът на исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица, който е ограничен обаче до осъществяването на административна дейност от държавните органи и от длъжностните лица, а не на всякаква дейност. Даването на интервю не попада в обхвата на действията, които административният орган е длъжен да извърши по закон, нито изобщо осъществява признаците на административна дейност, въз основа на която може да се търси обезщетение по реда на ЗОДОВ. Ако ищецът счита, че с интервюто си министър Ц. му е причинил вреди, то последните следва да се търсят по общия ред, а не по реда на ЗОДОВ.

Предвид изложеното и при недоказване на кумулативните елементи от фактическия състав на предявения иск, същият следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

При този изход на делото, предвид направеното своевременно искане в с.з. 20.11.2013г., в което е даден ход на устните състезания от представителя на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита че такова следва да му бъде присъдено в минимален размер от 150лв.

Мотивиран така Административен съд - София град, I-во отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от М. Р. Т. срещу Министерството на вътрешните работи за заплащане на сумата от 15 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди.

ОСЪЖДА М. Р. Т.,[ЕГН], [населено място], [улица], ап.14, да заплати на Министерството на вътрешните работи – С., [улица] разноси по делото в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: